

ning med Urette have taget i tidligere Aar. Jeg nærer derfor det Haab, at ogsaa Betragtningen af dette Finantslovsforslag skal vise, at Folkethinget ikke er karrigt imod noget som helst Formaal, der er til Samfundets Bedste, det være sig paa det materielle eller paa det aandelige Livs Omraade, men at det paa den anden Side mere og mere maa kræve, at de Rilder, hvorfra denne Udvikling skal fremhjælpes, maa flyde saa retfærdig som muligt, ikke efter saadanne Grundsetninger som nu, men mere og mere væsentlig i Overensstemmelse med Skatteevnen hos Skatteborgerne. Jeg er ved denne Leilighed iøvrigt ikke berettiget til at faste mig ind paa andre politiske Betragtninger. Jeg har holdt mine Bemærkninger i al. Almindelighed og haaber ikke, at jeg ved disse Udtalelser, selv om den Anskuelse, der ligger til Grund derfor, gaar imod, hvad der tilbørlig er den høitærede Conseilspræsidents Opfattelse, har faaet det Hensyn, jeg skylder den fraværende Conseilspræsident, da jeg iforveien vidste, at han ikke kunde være tilstede her i Aften.

N. Andersen: Der var en enkelt Uttring af den ærede Ordfører, som foranledigede mig til at begjære Ordet. Det var den Maade, hvorpaa han omtalte den Behandling, som Lovlovsforslaget havde faaet et andet Sted. Jeg skal i den Anledning tillade mig at minde om, at det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher), som har indbragt dette Lovforslag, udtalte, da han indbragte Lovforslaget — eller ogsaa var det paa et noget senere Trin af dets Behandling —, at det var hans Overbevisning, at man med den forrige Regjering kunde have opnaaet en Lovnedsættelse af 2 a 3 Millioner Kr., dersom ikke de politiske Forhold havde udviklet sig, som de gjorde. Men, mine Herrer, vi, som have været her og taget Del i disse Forhandlinger, vide jo godt Alle, hvor Skylden ligger for, at de politiske Forhold udviklede sig, som de gjorde, under det forrige Ministerium. Det forekommer mig derfor, at, naar den ærede Ordfører drager saa stærkt tilfælt, fordi vi ikke ere komne videre med Lovreformen, end vi ere, skulde han mindes de Ord, der bleve udtalte af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher), som særlig har beskæftiget sig med denne Sag. Han vil da maaſte komme til den Erkjendelse, at Skylden for, at vi ikke ere komne videre med Lovreformen, ikke alene er at søge paa den modsatte Side af den, han selv hører til. Saa talte den ærede Ordfører ogsaa om, at han haabede, at Enhver vilde bøje sig for Valgerfolkets Flertal, for dets Afstemninger. Men hvorledes har den ærede Ordfører bøjet sig for Flertallet, naar han har været i Mindretal? Hvorledes tiltalte han Flertallet her i Thinget i 1873, da man ikke fulgte ham med at negte Finantsloven? Da talte han om Umodenhed til Friheden, om Svagbed og

Bankelmød. Da havde det været det ærede Medlems Sag at bøje sig for Flertallet; men uagtet han var i Mindretallet, troede han sig dog berettiget til at karakterisere Flertallet, som han gjorde. Og har det Samme ikke ogsaa været Tilfældet en Gang senere, da den ærede Ordfører heller ikke kunde faae sin Villie frem? Ifjor ved den endelige Behandling af Finantsloven, da den ærede Ordfører tilhørte det mindste Mindretal her i Forsamlingen, var han da resigneret nok til at bøje sig for Flertallet? Jeg tror ikke, at Nogen vil paasta, at den ærede Ordfører nu mente, at det var hans Sag at bøje sig. Ivertimod antydede han her noget lignende som ved den Leilighed, jeg før nævnte, at det dog nok ikke var rigtigt, at man ikke havde fulgt ham, uagtet han nu stod som hørende til det mindste Mindretal, og den ærede Ordførers hele Fremgangsmaade siden den Tid tyder ikke paa, at han er til Sinds at bøje sig for Flertallet, naar det er imod ham, medens han derimod altid har erkjendt Valgerfolkets Ret, naar dets Flertal var paa hans Side.

Ordføreren (Berg): Jeg vil ikke ved denne Leilighed lade min Plads i Folkethinget forandre til en Læderstol paa et Folkensøde; ellers skulde det være mig hjært at følge det ærede Medlem i hans Bemærkninger og paavise, hvor lidt han har forstaaet dels den almindelige Betragtning, jeg før fremsatte, og dels min Mindretalsstilling ved de af ham nævnte Leiligheder. Jeg har ikke udtalt mig om, at Mindretallet skulde bøje sig i den Forstand, at det skulde lægge sig hen og være uirksomt. Nei, det skulde være et kraftigt Salt, om jeg saa maa sige, en kraftig Opposition, der kunde gjøre sin Mening omhyggeligt gjeldende, faae taget saa meget Hensyn dertil som muligt og vise Valgerne, ved deres Virksomhed her, at de vare, under andre Forhold, værdige til den Tillid, de befale for Diebliffet som Mindretal, men ved Siden deraf erkjende, at Valgerfolkets Dom havde saa meget krav paa Smødekommen som muligt, for at Udviklingen kunde gaa og gaa i den Retning, der var peget paa af Flertallet. Det er en Opfattelse, jeg fremsætter ikke med Hensyn til nogen Side eller noget Parti, men i det Haab, at det ærede Medlem, naar han, som jeg antager han kan, kommer til at staa i Flertal — thi vi maa have enten til den ene eller den anden Side nogen Flugt i det — vil finde mig og mine Venner som Støtte for, at Folkethinget skal gaa den af Folkethingets Flertal anviste Vej med de Rettelser, som man velvillig vil tage Hensyn til, alt efter den Dygtighed og Iherdigbed, som Mindretallet er i Stand til at lægge i vor Opposition. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem forstaaer mig, men jeg udtaler mig kun her for en frugtbar Udvikling af vore Samfundsforhold i den Retning, som det politiske Folk selv bestem-